

WORLD AFTER

túlélők világa

*A nagy sikerű
Angelfall – Angyalok bukása
folytatása.*

fine ●
selection

S U S A N E E

S U S A N E E

WORLD AFTER

túlélők világa

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2015

*A magánkiadásban megjelent Angelfall olvasóinak.
Köszönöm, hogy beleszerettetek a történetbe.*

1

MINDENKI AZT HISZI, HOGY MEGHALTAM.

Egy hatalmas teherautó nyitott platóján fekszem, a fejem az anyám ölében. A közelgő hajnal fényében az elmélyülő barázdákat figyelem, melyeket a gyász vésett anya arcára, miközben a berregő motor vibrálása átjárja ernyedtestemet. Az Ellenállás karavánjában haladunk. A féltucatnyi katonai teherautóból, furgonból és terepjáróból álló konvoj autóröncsok közt szlalomozva próbálja elhagyni San Franciscót. Mögöttünk, a horizonton még mindig füstölve parázslik az angyalok fészke az ellenállás támadásától.

Az út mentén az üzletek kirakatait újságpapír borítja, olyan, akár egy a Nagy Támadás emlékeiből rendezett szürreális tárlat. Nem kell elolvasnom a cikkeket, hogy tudjam, miről szólnak. Mindenkit sokkoltak a hírek, abban a korai időszakban, amikor a tudósítók még tudósítottak.

PÁRIZS LÁNGOKBAN, NEW YORK VÍZ ALATT,
MOSZKVA ROMOKBAN

KI LŐTTE LE GÁBRIELT, ISTEN HÍRNÖKÉT?

AZ ANGYALOK TÚL FÜRGÉK A RAKÉTÁKNAK

AZ ORSZÁG VEZETÉSE SZÉTSZÓRÓDOTT, ELTŰNT

ELJÖTT A VÉGÍTÉLET

Három, szürke pelembe burkolózó, kopasz fickó mellett hajtunk el. Az egyik apokalipszishívő szekta gyűrött és elpiszkolódott plakátjait ragasztják ki. Az utcai bandák, a szekták és az Ellenállás. Kíváncsi vagyok, meddig fog tartani, míg az összes ember belép az egyikbe vagy a másikba. Mert jöhet világvége, vagy akármi, attól mi még tartozni akarunk valahová.

A szektatagok megállnak a járdán, és nézik, ahogy a tömött teherautókkal elhaladunk mellettük.

Jelentéktelen, kis családnak tűnhetünk, csak egy rémült anya, egy barna hajú tinédzser és egy hétéves kislány ül egy fegyveres férfiakkal teli teherautó platóján. Máskor mi lennénk a bárányok a farkasok között. De most, hogy úgy mondjam, van egyfajta „kisu-gárzásunk”.

A férfiak némelyike terepszínű ruhát visel, és fegyvert tart a kezében. Páran a gépfegyverük csövével pásztázzák az eget. Néhány újoncot frissen toborozhattak az utcákról, bandatetkókat látni rajtuk, a bőrükbe égették, hogy hányszor ölték már.

És ezek a fickók elhúzódnak a közelünkből, próbálnak minél nagyobb távolságot tartani tőlünk.

Az anyám továbbra is előre-hátra hintázva ringatja magát, mint ahogy az elmúlt órában végig tette, mióta elhagytuk a felrobbantott Fészket, és egyfolytában kántál, a nyelveken szólásnak a saját verziójában. A hangja hol felerősödik, hol elhalkul, mintha ádáz vitát folytatna az Istennel. Vagy talán a Sátánnal.

Egy könnycsepp csordul végig az arcán és pottyán a homlokomra. Tudom, hogy a szíve szakad meg. Engem sirat, a tizenhét éves lányát, akinek az volt a dolga, hogy vigyázzon a családra.

Úgy véli, hogy a holttestemet maga az ördög hozta el neki. Valószínűleg soha nem lesz képes kitörölni az emlékezetéből azt a látványt, ahogy élettelenül lógok Rafi karjában, akinek a démonszárnyait megvilágítják a vöröslő lángok.

Kíváncsi lennék, mit gondolna, ha valaki elárulná neki, hogy Rafi valójában egy angyal, akire cselvetéssel aggattak démonszárnyakat. Vajon ezt jobban furcsállná, mint ha azt mondanák neki, hogy valójában nem is vagyok halott, csak különös módon lebénultam egy skorpió-angyal szörnyeteg fullánkjának csípésétől? Valószínűleg az illetőt, aki ilyet állítana, még saját magánál is nagyobb boldognak tartaná.

Az én kicsi húgom dermedten üldögél a lábamnál. Kifejezéstelen tekintettel bámul maga elé, egyenesen tartja magát, habár a teherautó ide-oda billeg. Olyan, mintha Paige kikapcsolta volna magát.

A kemény, harcedzett férfiak időnként lopva rápillantanak, akár a takarójuk alól leelkedő kisfiúk. A húgom úgy néz ki, mint egy öszszefércelt játék baba valami horrorfilmből. Nem is merek belegondolni, mi történhetett vele, mitől néz így ki. Részben szeretném is tudni, részben viszont örülök a tudatlanságomnak.

Veszek egy mély lélegzetet. Előbb-utóbb fel kell majd kelnem. Nincs más választásom, szembe kell néznem a világgal. Mostanra már teljesen elmúlt a bénultságom. Nem hiszem, hogy képes lennék harcolni, vagy ilyesmi, de úgy érzem, hogy tudok már mozogni.

Felülök.

Végül is, ha jobban belegondolok, nem kéne meglepődnöm a sikolyok hallatán.

A lehangosabban az anyám visít. Az izmai megfeszülnek a rettegéstől, a szeme természetellenesen kitágul.

– Semmi baj – mondom. – Minden rendben. – A nyelvem még kissé nehezen forog, de hála az égnek, nem olyan a hangom, mint egy zombinak.

Még akár viccesnek is találnám az egészet, ha nem jut eszembe hirtelen egy kijózanító gondolat: Amilyen világot élünk, megeshet, hogy simán kinyírnak még egy hozzám hasonló lányt is, csak azért, mert tévedésből szörnyetegnek nézik.

Békésnek szánt mozdulattal felemelem a kezem. Mondanék valamit, hogy megnyugtassam őket, a hangom beleveszik a rémült ordibálásba. A pánik, egy olyan szűk helyen, mint egy teherautó platója, úgy tűnik, ragályos.

A többiek egymáshoz préselődve igyekeznek, tőlem minél távolabb, a teherautó hátuljába húzódni. Néhányan a mozgó járműből is hajlandóak lennének kiugrani.

Az egyik, pattanásos képű katona rám fogja a fegyverét, úgy markolja, mint aki életében először készül ölni.

Alaposan alulbecsültem a körülöttünk örvénylő elemi rettegés mértékét. Ezek az emberek mindenüket elvesztették: a családjukat, a bizalmukat, az Istenüket.

És most egy feltámadt hulla nyúlkál feléjük.

– Jól vagyok – mondom lassan, és olyan tisztán, érthetően, amennyire csak tudom. Pillantásom a katona tekintetébe mélyed, igyekszem meggyőzni, hogy nincs itt semmi természetfeletti. – Semmi bajom. Élek.

Pár pillanatig nem vagyok benne biztos, hogy sikerül-e őket megnyugtatom, vagy szitává lőnek, és kihajítanak a teherautóból. Rafi kardja még mindig a hátamra van szíjazva, szinte teljesen elrejt a dzsekim. Ez kissé megnyugtat, bár a golyókat nyilvánvalóan nem fogja megállítani.

– Ugyan már! – Igyekszem, hogy a hangom minél lágyabb legyen, és csak nagyon lassan mozgok. – Csak ki voltam ütve. Ennyi az egész.

– Halott voltál – mondja a sápadt katona, aki egy nappal sem lát szik idősebbnek nálam.

Valaki nagyot vág a teherautó sofőrfülkéjének tetejére.

Mindannyian összerezenünk. Szerencsémre a katona nem húzza meg ijedtében a ravaszt.

A fülke hátulján az ablak félrecsúszik, és Du dugja ki rajta a fejét. Komolyan néz ránk, már amennyire komolyan lehet venni valakit, akinek vörös a haja és kisfiús szeplők borítják az arcát.

– Hé! El a kezekkel a halott csajtól! Ő az ellenállás tulajdona.

– Ja, ja – kiabál ki az ikertestvére, Dam a fülke belsejéből. – Szükségünk van rá, hogy felboncoljuk, meg ilyesmi. Azt hiszitek, könnyű démonhercegek által megölt lányokat találni? – Szokás szerint képtelen vagyok megkülönböztetni az ikreket, így találmra nevezem az egyiket Dunak, a másikat meg Damnak.

– Szóval nem öljük meg a halott csajt – mondja Du. – Hozzád beszélek, katona! – A fegyveres srácra mutat. Az ember azt gondolná, hogy akik úgy néznek ki, mint a betépett Ronald McDonald, és a becenevük Subidu meg Subidam, azoknak nem sok tekintélye lehet. Mégis, ezeknek a fiúknak van valami különös tehetsége, hogy egy szempillantás alatt viccesből halálosan komolyra váltsanak.

Legalábbis remélem, hogy csak vicceltek azzal a felboncolással.

A teherautó behajt egy parkolóba. Ez elvonja rólam a figyelmet, mindannyian körülnézünk.

Az épület, ami előtt megálltunk, ismerős. Én nem ebbe az iskolába jártam, de felismerem. A Palo Alto Gimnázium, amit csak Paly giminek szokás becézni.

Féltucatnyi teherautó és terepjáró áll meg a parkolóban. A katonák az egyik szemüket még mindig rajtam tartják, de a fegyverüket már leengedték.

Egy csomóan megbámulnak minket, miután a kis karaván leparkol. Mindannyian láttak engem a démonsárnyú lény karjában, aki valójában Rafi volt, és mind azt gondolták, hogy halott vagyok. Feszélyezve érzem magam, ezért inkább leülök a húgom mellé a padra.

Az egyik férfi kinyújtja a kezét, hogy megérintsen. Talán azt akarja megvizsgálni, hogy meleg vagyok-e, mint az élők, vagy hideg, mint a holtak.

A húgom arca egy szempillantás alatt megváltozik, az üres tekintetű robot helyett egy vérszomjas vadállat vicsorog a fickóra. Ahogy megmozdul, pengeéles fogain megvillan a fény, nyomatékot adva a fenyegetésnek.

Mihelyst a férfi visszakozik, újra kifejezéstelenné válik az arca, és bábuhoz hasonlatosan merevvé a tartása.

A férfi csak bámul ránk, ide-oda jár közöttünk a pillantása, olyan néma kérdésekkel, melyekre én sem tudom a választ. A parkolóban mindenki látta, hogy mi történt, ők is minket bámulnak.

Üdv a szörnyszülöttek cirkuszában!

2

PAIGE ÉS ÉN MÁR HOZZÁSZOKTUNK, hogy megbámulnak minket. Én nem törődtem volna vele, de Paige a toloszékéből mindig rámosolygott a báméskodókra. És azok szinte kivétel nélkül visszamosolyogtak rá. Paige kedvességének nehéz volt ellenállni.

Valamikor réges-régen, egy messzi-messzi galaxisban.

Anya ismét rákezd a nyelveken szólásra. Ezúttal engem bámul kántálás közben, mintha hozzám imádkozna. A torokhangú majdnem-szavak elnyomják a tömeg fojtott suttogását. Anya rátesz még egy lapáttal a hátborzongató furcsaságunkra, hiába a kissé ködös, nappali világosság.

– Rendben, leszállás! – hallatszik Obi erőteljes hangja. Lehet vagy 190 centi, a vállai szélesek, a teste izmos, de parancsoló fellépése és magabiztossága az, ami az Ellenállás vezetőjévé teszi. Mindenki odafigyel rá, őt nézik, ahogy végigjárja a teherautókat és a terepjárókat, pontosan úgy néz ki, akár a valódi katonai vezetők a háborús övezetekben. – Pakolják le a járműveket, és vonuljanak be az épületbe! Lehetőség szerint kerüljék a szabad ég alatt tartózkodást!

Ez feloldja a dermedtséget, az emberek leugrálnak a teherautókról. Akik velünk együtt utaztak, lökdösődve, tolakodva igyekeznek minél távolabbra kerülni tőlünk.

– Gépjárművezetők! – kiáltja Obi. – Miután a járművek kiürültek, parkoljanak le velük valahol a közelben! Álljanak be a roncsok közé, vagy olyan helyre, ahol fentről nem lehet őket észrevenni! – Átvág a menekültek és katonák tömegén, utasításokat és tanácsokat osztogatva az embereknek, akik az irányítása nélkül meglehetősen elveszettek lennének.

– Nem akarom egyetlenegy jelét sem látni, hogy ez a terület nem lakatlan. Egy kilométeres sugarú körön belül tilos a növényekhez nyúlni és szemetet eldobni. – Obi elhallgat, mikor meglátja, hogy Du és Dam minket bámul.

– Uraim! – szólítja meg őket. Du és Dam kiszakad a révületből, és Obira pillant. – Kérem, mutassák meg az újoncoknak, hová menjenek és mit csináljanak!

– Igenis – mondja Du, és kislíus mosollyal az arcán, kislíus mozdulattal szalutál Obinak.

– Újoncok! – kiáltja Dam. – Akinek fogalma sincs, hogy mit csináljon, az jöjjön velünk!

– Ide hozzánk, emberek, de futólépésben! – teszi hozzá Du.

Gondolom, ez ránk is vonatkozik. Kinyújtóztatom elmerevedett tagjaimat, és felállok. Automatikusan nyúlok a hügom kezéért, de a mozdulat félbemarad, mielőtt megérinthetném, mintha valahol legbelül egy veszedelmes vadállatnak tartanám.

– Gyere, Paige!

Fogalmam sincs, mit fogok csinálni, ha nem hajlandó megmozdulni. De feláll, és jön utánam. Nem tudom, hozzá fogok-e szokni valaha a látványhoz, hogy megáll a saját lábán.

Anyja is követ minket. De a kántálást nem hagyja abba. Sőt, ha ez lehetséges, még hangosabban és buzgóbban folytatja, mint eddig.

Beállunk az újonnan érkezettek közé a sorba és követjük az ikreket.

Dam hátrajön, és azt mondja:

– Visszatérünk a gimibe, ahol a legjobban működik a túlélési ösztönünk.

– Ha ellenállhatatlan vágyat éreznek rá, hogy összefirkálják a falat vagy összeverjék a volt matektanárukat – mondja Du –, akkor ezt úgy tegyék, hogy a madárcák ne lássák meg önöket.

Belépünk a régimódi, vályogból készült főépületbe. Az utcáról nézve az iskola csalókan kicsinek tűnik. De mögötte egy egész kampusz található, fedett átjárókkal összekötött, új épületekkel.

– Ha van önök közt olyan, aki megsérült, az foglaljon helyet ebben a gyönyörű tanteremben! – Du benyit a legelső ajtón, és bekucskál. Tényleg egy tanterem, amiben egy életnagyságú csontváz áll. – Csonti majd elszóraztatja önöket, amíg megjön a doki.

– És ha van önök közt orvos – mondja Dam –, azt máris várják itt a páciensei.

– Ennyien vagytok? – kérdezem. – Nincs több túlélő?

Du odafordul Damhoz.

– A zombi csajoknak szabad beszélni?

– Csak ha csinosak, és hajlandóak részt venni a zombi csaj iszapbirkózásban.

– Jól mondd, cimbi!

– Fúj, de gusztustalan! Elképzelttem a dolgot – fintorgok rájuk, de azért titokban örülök, hogy visszatérésem a halálból nem hozza rájuk a frászt.

– Nem gondoltunk a már oszlásnak indultakra, Penryn. Csak a hozzád hasonló friss hullákra.

– Csak a ruhájuk lenne kissé megszagatva, meg ilyesmi.

- És nagyon ki lennének éhezve a cickókra.
 - Agyvelőt akart mondani.
 - Ja, igen, arra gondoltam.
 - Kérem, megtenné, hogy válaszol a kérdésre? Nincs több túlélő?
- kérdezi egy fickó, akinek a szemüvege teljesen ép, nincs rajta egy repedés sem. Láthatóan nincs valami vicces kedvében.
- Persze – mondja Du elkomolyodva. – Ez itt a gyülekezési hely. Itt fogunk találkozni a többiekkel.

Tovább sétálunk a bágyadt napsütésben, a szemüveges ürge lemarad, és a csapat végén lévőkhöz csatlakozik.

Dam odahajol Duhoz, és olyan hangosan odasúgja neki, hogy én is halljam:

– Mibe fogadunk, hogy ez a fickó lesz a legelső, aki tétet tesz a zombi csajos küzdelemre?

Összekacsintanak, és vigyorogva bámulnak egymásra.

A hűvösödő októberi szél átfúj a blúzomon. Önkéntelenül is felpillantok a felhős égre, hátha észreveszek egy angyalt, denevérszárnyakkal és furcsa humorérzékkel. Belegázolok az elburjánzott fűbe, amit már rég nem nyírt le senki, és próbálok valami másra gondolni.

Az egyik osztályterem ablakai tele vannak ragasztgatva egyetemi felvételi követelményeket ismertető plakátokkal és szórólapokkal. Egy másik ablakban egy polcot látok a diákok alkotásaival. Gyurmából, fából és papírmaséból, a legkülönbélebb színekben és stílusokban készült figurákat látni, eklektikus összevisszaságban. Némi olyik olyan jó, hogy elszomorít a gondolat: ezek a kölykök jó hosszú ideig nem fognak több ilyet csinálni.

Ahogy átvágunk az iskolán, az ikrek hátramaradnak és a családkunk mögött jönnek. Én is lelassítok, mivel jó ötletnek tűnik, hogy Paige előttem legyen, ahol rajta tudom tartani a szemem. Mereven

lépked, mint aki még nem szokott hozzá, hogy a lábait használja. Én sem szoktam még meg, hogy járni látom, és képtelen vagyok lenni a szemem a testén lévő durva öltésekről, melyektől úgy néz ki, mint egy vudu baba.

– Szóval ő a húgod? – kérdi Du halkán.

– Aha.

– Akiért az életedet kockáztattad?

– Aha.

Az ikrek udvariasan bólogatnak, ahogy akkor szoktak az emberek, ha nem szeretnének véletlen valami sértőt mondani.

– A ti családodok jobb? – kérdem.

Du és Dam egymásra néz, mérlegelik a kérdést.

– Nem – mondja Du.

– Nem igazán – mondja Dam is, vele egyszerre.

Az új otthonunk egy történelem-tanterem. A falakon mindenütt idővonalak lógnak, meg az emberiség történelmét ábrázoló poszterek. Mezopotámia, a gízai nagy piramis, az Oszmán Birodalom, a Ming-dinasztia. És a fekete halál.

A történelemtanárunk azt mesélte, hogy amikor a fekete halál végigsöpört Európán, az országok lakosságának harminc-hatvan százalékát elpusztította. Megkérdezte, hogy szerintünk milyen lenne az, ha a világ népességének hatvan százaléka meghalna. Akkoriban ezt el sem tudtam képzelni. Annyira irreálisnak, valószerűtlennek tűnt.

Furcsa kontrasztot alkot ezekkel a történelmi poszterekkel, kiugrik közülük egy kép, melyen egy úrhajós látható a Holdon, a háta mögött a felkelő Földdel. Ahányszor csak meglátom ezt az űrben

lebegő kék-fehér golyót, az jut eszembe, hogy ez lehet a legcsodálatosabb bolygó az egész világegyetemben.

De most ez is meglehetősen valószerűtlennek tűnik.

Kintről motorzúgás hallatszik, újabb teherautók érkeznek a parkolóba. Az ablakhoz lépek, miközben anya félrehúzkodja az egyik oldalra a padokat és a székeket. Kikukucskálva az ikrek egyikét látom, amint az újonnan érkezetteket vezeti be az iskolaépületbe. Tisz-tára, mint a legendában a hamelni patkányfogó.

A hátam mögött megszólal a hűgom:

– Éhes.

Megmerevedek, aztán gyorsan elhessegetek a fejemből mindenféle ostoba és rút gondolatot.

Paige tükörképét nézem az ablak üvegében. A túlvilági, elmosódott képen ugyanúgy pillant fel anyára, mint bármelyik, ebédre váró gyerek. De az üveg egyenetlen felszíne eltorzítja a fejét, felnagyítja az öltéseit, pengeéles fogait pedig megnyújtja.

Anya lehajol, és megsimogatja az ő kicsikéjének a haját. És elkezd dúdolni neki a kísérteties, bocsánatkérő dalocskáját.

3

E GY TÁBORI ÁGYON HEVEREK A SAROKBAN. Háttal a falnak fekszem, így a hold fényénél belátom az egész szobát.

A kishúgom ugyanilyen tábori ágyon fekszik a szemközti falnál. Olyan aprónak tűnik a takaró alatt, különösen, hogy felette életnagyságúnál nagyobb történelmi figurák lógnak. Konfuciusz, Florence Nightingale, Gandhi, Marie Curie, a dalai láma.

Vajon ő is ilyen híres lesz, ha nem a túlélők világában kell élnie?

Anyám törökülésben ül Paige ágya mellett, és a szokásos dalocskáját dúdolgatja. Próbáltuk megetetni Paige-et azzal a két dologgal, amit találtam a menzán, abban a felfordulásban, amiből reggelre étkezdet kéne varázsolni. De nem maradt meg benne se a leveskonzerv, se az energiaszelet.

Áthelyezem a súlyom, mocorgok a kifeszített vásznon, próbálok egy olyan pozíciót találni, ahol a kard markolata nem nyomja a bordáimat. Ha továbbra is a hátamon tartom, úgy tudom a legkönnyebben elkerülni, hogy bárki is megpróbálja felvenni, és rájőjön, én vagyok az egyetlen, aki képes megemelni. Más sem hiányzik, mint hogy magyarázkodnom kelljen, hogyan került hozzám egy angyalkard.

Hogy fegyverrel alszom, annak semmi köze ahhoz, hogy a húgom is itt van a szobában. Az égvilágon semmi köze.

És Rafihoz sincs köze. Szó sincs arról, hogy ez a kard lenne az egyetlen emlék, ami hozzá kötődik. Tele vagyok horzsolásokkal és zúzódásokkal, hogy emlékeztessenek az ellenséges angyallal töltött napokra.

Akit valószínűleg soha többé nem fogok látni.

Eddig még senki sem kérdezősködött felőle. Gondolom, manapság gyakoribb, hogy a csoportok felbomlanak, mint hogy együtt maradnak.

Próbálok nem gondolni rá, és lehunyom a szemem.

A húgom nyöszörgése vegyül az anyám dúdolásába.

– Aludj szépen, Paige! – mondom. Meglepetésemre, a lélegzete lassul és elcsitul. Sóhajtok egy nagyot, és ismét lehunyom a szemem.

Anya dúdolása elhalkul, lassan az egész szoba elolvad körülöttem.

Azt álmodom, hogy az erdőben vagyok, ahol a mézszárlás történt. Az Ellenállás régi tábora mellett, ahol a kicsi démonok megölték a katonákat.

Vér csöpög a faágakról, úgy kopog a száraz leveleken, mintha esőcseppek potyognának az avarra. Az álmomban nincsenek hullák, amiknek itt kéne lenniük, és a rémült katonák sincsenek sehol, hogy egymásnak vetett háttal, a puskájuk csövével pásztázzák az erdő sötétjét.

Csak a vértől csöpögő tisztás.

A közepén pedig ott áll Paige.

Régimódi, virágmintás ruhát visel, mint amilyen a fán lógó kislányokon volt. A haja csupa vér, akárcsak a ruhája. Nem is tudom, melyik a borzasztóbb: a sok vér, vagy az arcát borító durva öltések.

A karját nyújtja felém, mintha azt kérné, hogy vegyem fel, hiába múlt már el hétéves is.

Meglehetősen biztos vagyok benne, hogy a húgom nem vett részt ebben a mézszárlásban, de most mégis itt van. Valahonnan a fák közül megszólal az anyám hangja:

– Nézz a szemébe! A szeme ugyanolyan, mint régen.

De én képtelen vagyok rá. Nem tudok ránézni. A szeme nem lehet ugyanolyan. Biztos nem.

Sarkon fordulok, és elszaladok, hogy minél távolabb legyek tőle.

Könnyek csorognak az arcomon, miközben kiabálni kezdek az erdőben, a hátrahagyott kislánytól távolodva:

– Paige! – Elcsuklik a hangom. – Jövök, kicsim! Tarts ki! Mindjárt ott vagyok.

De a húgomnak semmi nyoma, egyedül a száraz avar zörög a lába alatt, ahogy ez az új Paige követ a fák közt.

4

A RRA ÉBREDEK, hogy az anyám előszed valamit a zsebéből. Az ablakdeszkára rakja, ahová beszűrődik a kelő nap fénye. Valami sárgásbarna trutyi és törött tojáshéj. Igen gondosan bánik vele, nehogy egy cseppje is kárba vesszen.

Paige lassan, egyenletesen lélegzik, úgy tűnik, egy darabig még nem fog magához térni. Igyekszem lerázni magamról az álom utóhatását, de nehezen tudok szabadulni a hangulatától.

Valaki kopogtat.

Kinyílik az ajtó, és az ikrek egyikének szeplős feje kukucskál be rajta. Fogalmam sincs, hogy melyik a kettő közül, ezért aztán magamban csak Du-Damként azonosítom. Utálkozva elhúzza az orrát, mikor megérzi a záptojás szagát.

– Obi látni akar. Szeretne kérdezni pár dolgot.

– Remek – motyogom álomittasan.

– Ugyan már! Jó móka lesz! – Indokolatlanul vidáman vigyorgok rá.

– Mi van, ha nem akarok menni?

– Ezt bírom benned, csajszi – mondja. – Született lázadó vagy.

– Az ajtófélfának támaszkodik, és megértően bólogat. – De, hogy őszinte legyek, itt senki sem köteles ételt, szállás, védelmet nyújtani neked, kedvesnek lenni hozzád, emberi lényként kezelni...

– Oké, oké. Felfogtam. – Kikecmergek az ágyból, hála az égnek, pólóban és sortban aludtam. A kardom hangos koppanással a padlóra zuhan. El is felejtettem, hogy itt volt velem a takaró alatt.

– Pszt! Felébreszted Paige-et – suttojja az anyám.

Paige szeme abban a pillanatban kipattan. Úgy fekszik ott, mint egy halott, mozdulatlanul bámulja a mennyezetet.

– Szép kard – mondja Du-Dam, túlságosan is közömbös hangon. Megszólal a vészcsengő a fejemben.

– Aha, majdnem olyan jó, mint a marhaösztóke. – Most nem is nagyon bánám, ha anya megbökné, és sokkolná vele, de nem nyúl érte, pedig ott van a falnak támasztva, az ágya mellett.

Bűntudatot érzek, ahogy ráébredek, mennyire örülök, hogy ott van anyának az ösztóke, arra az esetre, ha meg kéne védenie magát... az emberektől.

Az emberek többsége, szükség esetére, hord magánál valamiféle fegyverként használható dolgot. A kard az alkalmasabb dolgok közé tartozik, így szerencsére nem kell magyarázkodnom, hogy miért van nálam. De azért egy kardban van valami, ami láthatóan nagyobb figyelmet kelt, mint azt én szeretném. Felkapom, és a hátamra szíjazom, mielőtt még eszébe jutna Du-Damnak, hogy játszadozni próbáljon vele.

– Neve is van? – kérdi.

– Kinek?

– Hát a kardodnak – mondja, olyan hangsúllyal, mintha valami igazán triviális dolgot magyarázna.

– Jaj, ne már! Ne kezd te is! – Beletúrok a nagy halom ruhába, amit anyám szedett össze tegnap este. Hozott egy rakás üres üdítősüveget is, meg mindenféle gyorskaját, de ahhoz a kupachoz nem nyúlok.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Ismertem egy srácot, akinek volt egy katanája.

– Egy micsodája?

– Egy japán szamurájkardja. Az valami csodálatos volt. – A szívéhez emeli a kezét, mint aki a szerelméről beszél. – Úgy hívta, hogy Villám. Eladtam volna érte a nagyanyámat.

Bólintok, mintha az a kard szerintem is megérne ennyit.

– Elnevezhetem én a kardodat?

– Nem. – Kirángatok a ruhák közül egy farmert, ami jó lehet rám, és egy fél pár zoknit.

– Miért nem?

– Mert már van neki neve. – Tovább túrom a kupacot, keresem a zokni párját.

– És mi az?

– Tündérmackó.

Du-Dam mosolygós arca hirtelen elkomorodik.

– Bármely gyűjteménynek díszére válna ez a brutális kard, ami emberek gyilkolására és feldarabolására szolgál, és különleges módon, úgy tervezték meg, hogy a legrettenthetetlenebb ellenségeid térdre hulljanak, az asszonyaik pedig jajveszékelésbe kezdenek már a látványától is, te pedig képes vagy úgy hívni, hogy... Tündérmackó???

– Aha. Jó kis név, mi?

– Ilyesmivel még csak viccelni is a természet ellen való vétek és az emberiség ellen elkövetett bűntény. Ugye ezzel tisztában vagy? Nekem itt minden erőmet össze kell szednem, hogy ne tegyek egyetlen szexista megjegyzést sem a csajokról, és egyáltalán nem könynyítod meg a dolgomat, sőt azt kell mondjam, hogy ez ügyben óriási kihívás elé állítottál.

– Hát, talán igazad van – vonom meg a vállam. – Lehet, hogy inkább Totónak vagy Blökinék kéne hívnom. Melyik jobb szerinted?